

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี English Language Learning Styles of Undergraduate Students

เสนห์ เดชะวงศ์ Saneh Dechawongse^๑

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนรู้กับผลการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตัวอย่างในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ ๓ สาขาภาษาอังกฤษ ปีการศึกษา ๒๕๕๘ ของมหาวิทยาลัย ๘ แห่งในกรุงเทพฯและปริมณฑล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ๕ ระดับ ที่ดัดแปลงมาจาก Grasha-Riechmann Student Learning Style Scale (GRSLSS) มีความเชื่อมั่น ๐.๙๔๒ และแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และการทดสอบไคสแควร์ (Chi-square Test)

ผลการศึกษาพบว่า

ในภาพรวม นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ในรายด้าน นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา และแบบมีส่วนร่วมในระดับมาก นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการใช้รูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักศึกษาในภาพรวม เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ การใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบมีส่วนร่วมของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ๐.๐๕ นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูงใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษามีผลการเรียนในระดับปานกลางและต่ำ ในขณะที่นักศึกษามีผลการเรียนในระดับปานกลางและต่ำใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในระดับมาก

คำสำคัญ: รูปแบบการเรียนรู้ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นักศึกษาระดับปริญญาตรี

^๑ คณะการท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

Abstract

The objectives of the research entitled “English Language Learning Styles of Under-graduate Students” were to study the use of learning styles in English language learning, the difference in using learning styles in English language learning, and the relation of the use of learning styles and learning achievement of under-graduate students. The samples used in the study were the third year under-graduate students majoring in English of eight universities in Bangkok and its adjacent areas. The research instruments were ๕-rating scale questionnaires adapted from the Grasha-Riechmann Student Learning Style Scales (GRSLSS) with reliability at ๐.๙๔๒ and English language learning interview form. The statistics used in data analysis consisted of percentage, mean, standard deviation, One-way ANOVA, and Chi-square Test.

The results of the study found that:

In total, students used learning styles in their English language learning at a moderate level. In details, students used Collaborative, Dependent, and Participant Learning Styles in their learning at a high level. Students in different genders used learning styles indifferently. The use of learning styles did not have a relation to learning achievement of students in general. With consideration on each learning style, the use of Independent and Participative Learning Styles had a relation to students' learning achievement with a significantly statistic figure at ๐.๐๕. The students with a high level learning achievement preferred using Independent and Participative Learning Styles to those with moderate and low levels of learning achievement. The students with learning achievement in moderate and low levels preferred Participative Learning Style.

Keywords: Learning styles, English Language Learning Styles, Under-graduate Students

บทนำ

คนไทยเริ่มเห็นความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ ๓ เนื่องจากมีฝรั่งชาติต่างๆ เข้ามาติดต่อเพื่อเจริญสัมพันธไมตรี ทำการค้า และการเผยแพร่ศาสนา โดยเฉพาะศาสนาคริสต์ จนกระทั่งถึงรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว วิทยาการต่างๆ ของชาวตะวันตกถูกเข้ามามากขึ้น สังคม ไทยเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงเห็นว่าการศึกษารัฐภาษาต่างประเทศจะเป็นด้านแรกที่จะเข้าถึงวิทยา การต่างๆ ของชาติตะวันตกได้ จึงโปรดให้มีการสอนหนังสือภาษาอังกฤษขึ้นในพระบรมมหาราชวังแก่เชื้อพระวงศ์ฝ่ายใน ในขณะเดียวกันก็มีคณะมิชชันนารีเปิดโรงเรียนสอนลูกชาวบ้าน (สุวิชัย โกศลยะวัฒน์, ๒๕๔๗)

David Crystal (2003) กล่าวว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาของโลก (International language or Global language) เพราะเป็นภาษาที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารกันมากที่สุด ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ คนที่ใช้ภาษาอังกฤษได้ดีย่อมได้เปรียบคนอื่นในการทำกิจกรรมต่างๆ เพราะสามารถติดต่อสื่อสารโดยตรงได้เอง สำหรับคนไทยนั้น นับจากวันที่การเปิดรับ AEC มีผลสมบูรณ์แล้ว ภาษาอังกฤษย่อมมีความจำเป็นต่อการดำรงชีพมากยิ่งขึ้น เพราะการเปิดกว้างของตลาดแรงงานและการแข่งขันด้วยทักษะภาษาอังกฤษของประชากรประเทศในกลุ่ม ASEAN อีกทั้งกฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter) ข้อ ๓๔ Working Language of ASEAN ยังบัญญัติไว้ว่า “The working language of ASEAN shall be English.” (ภาษาที่ใช้ในการทำงานของกลุ่มประเทศอาเซียนคือภาษาอังกฤษ) กล่าวคือ ถ้าบุคคลนั้นมีความสามารถทางภาษาอังกฤษในระดับดีแล้วย่อมสามารถไปทำงานที่ไหนก็ได้ใน ASEAN อีก

ทั้งประชาชนในแต่ละประเทศจะต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพกันมากขึ้น

ระบบการศึกษาและการพัฒนาประเทศของไทยได้ให้ความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเห็นได้ว่า กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน (๒๕๕๑) ซึ่งนักเรียนจะต้องเรียนภาษาอังกฤษตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ๑๒ ปี และเมื่อเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาก็ยังต้องเรียนภาษาอังกฤษอีก ๑-๒ ปี สรุปแล้ว คนไทยใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษในระบบการศึกษา ๑๒-๑๔ ปี

แม้ว่าระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการและสำนักงานการอุดมศึกษาใช้เวลาไม่น้อยกว่า ๑๒ ปี แต่ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของผู้สำเร็จการศึกษายังไม่เป็นไปตามเกณฑ์การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของตลาดแรงงาน จากผลการทดสอบการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน หรือ ONET ปีการศึกษา ๒๕๕๕ และ ๒๕๕๖ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ทั่วประเทศมีคะแนนทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยอยู่ที่ ๒๒.๑๓ และ ๑๔.๓๕ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน (สถาบันทดสอบทางการศึกษา แห่งชาติ ๒๕๕๕, ๒๕๕๖) นอกจากนั้น สำนักงานเลขาธิการการศึกษา (๒๕๕๗) รายงานว่า ในการจัดอันดับทักษะความสามารถด้านภาษาอังกฤษ ปี ๒๕๕๖ ของผู้เข้าทดสอบ ๗๕๐,๐๐๐ คน จาก ๖๐ ประเทศทั่วโลกที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ประเทศไทยอยู่ในอันดับที่ ๕๕ เมื่อดูเฉพาะประเทศในภูมิภาคเอเชีย ๑๓ ประเทศ ประเทศไทยอยู่อันดับที่ ๑๒ ในกลุ่มระดับทักษะต่ำมาก

ผลการสอบ TOEFL iBT ปี ๒๕๕๕ ประเทศไทยมีคะแนนเฉลี่ย ๗๖ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๑๒๐ คะแนน อยู่ในอันดับที่ ๑๑๔ จากผู้เข้าสอบจำนวน ๒๒๖ ประเทศ เป็นการยืนยันได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนเวลาที่ใช้เรียน

Block (1986) กล่าวว่า ผู้เรียนที่ไม่ใช้รูปแบบการเรียนที่เหมาะสมกับตนเองและประเภทของงาน มักไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา จึงกล่าวได้ว่า การเรียนภาษาอังกฤษให้ประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้เรียนต้องรู้จักเลือกใช้รูปแบบการเรียนที่เหมาะสมกับตนเองและชนิดของงานนั้นๆ ดังที่ Mc. Groaty and Oxford (1990) กล่าวว่า การมีรูปแบบการเรียนที่ดีมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สอง และ Mehraj Ahmad Bhat (2014) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนเป็นการเรียนรู้ส่วนบุคคลที่มีผลอย่างมากต่อการเรียนของบุคคลนั้น จะเห็นได้ว่า แม้ผู้เรียนจะมีความแตกต่างกัน และเลือกใช้รูปแบบการเรียนที่แตกต่างกันตามความชอบของตน แต่ก็สามารถเข้าถึงจุดหมายเดียวกันได้ คือ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา

การศึกษารูปแบบการเรียนจะช่วยให้ผู้สอนได้ทราบถึงความแตกต่างกันของผู้เรียนแต่ละคน ได้ทราบถึงรูปแบบการเรียนที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบ ทำให้ผู้สอนสามารถจัดการเรียนการสอนและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนได้ ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษและสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาอังกฤษจึงสนใจจะศึกษาการใช้รูปแบบการเรียน ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียน และ ความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียน

กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี เพื่อนำผลการวิจัยนี้เป็นแนวทางในการแนะนำรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เหมาะสมแก่นักศึกษา นอกจากนั้นยังใช้เป็นแนวทางในการเตรียมการสอนและปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ และ ความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนกับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษาที่มีเพศต่างกันจะใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน และการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การเรียนรู้ (Learning) เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างถาวร อันเป็นผลมาจากการฝึกและการปฏิบัติ (Hilgard and Bower, 1981) การเรียนรู้ตามความหมายของ Mednick (Mednick, 1962, อ้างถึงใน ธนวรรณ สีนประเสริฐ, ๒๕๕๖ น. ๑๘) มี ๔ ลักษณะ คือ ๑) การเรียนรู้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ๒) การเรียนรู้เป็นผลจากการฝึกฝน ๓) การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร และ ๔) การเรียนรู้ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง แต่จะทราบจากการกระทำที่เป็นผลมาจากการเรียนรู้

กองวิจัยการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (๒๕๔๔) กล่าวว่า รูปแบบ

การเรียนรู้ หมายถึง พฤติกรรมหรือการปฏิบัติของผู้เรียนในการจัดการเกี่ยวกับการเรียน ซึ่งแตกต่างกันตามสติปัญญา ลักษณะเฉพาะของผู้เรียน และสภาพแวดล้อมทางการเรียน เพื่อให้การเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร นอกจากนี้ยังมีนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ (Learning style) ไว้อีกเป็นจำนวนมาก ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะการกระทำ หรือพฤติกรรมที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบและนำมาใช้ในการเรียนรู้ การคิด การแก้ปัญหา และการตอบสนองต่อการเรียนรู้เฉพาะเรื่อง

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ พบว่า ได้มีการศึกษารูปแบบการเรียนรู้มาตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ ๑๙ เริ่มจากปี ค.ศ. ๑๙๐๙ ที่ Betts ได้นำเสนอ Betts Inventory เพื่อทดสอบจินตนาการของผู้เรียน นับแต่นั้นมาก็มีผู้สนใจศึกษารูปแบบการเรียนรู้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ในการศึกษาเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ผู้วิจัยใช้รูปแบบการเรียนรู้ของ Grasha and Reichmann (๑๙๗๕) ซึ่งได้แบ่งรูปแบบการเรียนรู้ออกเป็น ๖ รูปแบบ ได้แก่

๑. การเรียนรู้แบบแข่งขัน (Competitive) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะพยายามเรียนหรือทำสิ่งต่างๆ ให้ดีกว่าคนอื่นในห้องเรียน เพื่อให้ได้รับรางวัลหรือคำชมเชยจากผู้สอน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบแข่งขัน คือเป็นผู้นำกลุ่ม สร้างความประทับใจให้กับผู้สอน ทำงานที่โดดเด่น ชอบครอบงำคนอื่น เวลาอภิปรายปัญหา ชอบกิจกรรมที่แสดงว่าตนเองเก่งกว่าคนอื่น

๒. การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะร่วมแสดง

ความคิดเห็นและความสามารถกับผู้อื่น ให้ความร่วมมือกับผู้สอนในทุกสิ่ง ร่วมมือในการเรียน แสดงความคิดเห็นและการทำงานกับคนอื่น การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนคนอื่นเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้อีกทางหนึ่ง ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบร่วมมือ คือชอบเรียนกลุ่มเล็กๆ ชอบการเรียนรู้แบบสัมมนาอภิปราย ชอบการเรียนรู้และการทำงานเป็นกลุ่มมากกว่าทำคนเดียว

๓. การเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนไม่สนใจในการเรียนเนื้อหาวิชาและการเข้าเรียน ไม่ชอบการมีส่วนร่วมกับคนอื่นและผู้สอนในห้องเรียน ไม่ชอบการเรียนรู้ในระบบ ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบหลีกเลี่ยงคือไม่ชอบกิจกรรมในห้องเรียน ไม่ชอบการทดสอบ ไม่ชอบการแข่งขันกับคนอื่น ไม่ชอบการเรียนรู้การสอนแบบเชิงรุก (Active Learning)

๔. การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participant) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชา ชอบกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนและวิชาเรียนในชั้นเรียน ต้องการความรู้ ชอบเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอและให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเรียน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบมีส่วนร่วม คือมีความรับผิดชอบในการเรียน ชอบการเรียนรู้การสอนแบบอภิปราย ชอบทำงานที่เกี่ยวกับการเรียน ชอบการเรียนรู้การสอนเชิงรุก (Active Teaching) ชอบผู้สอนที่คิดวิเคราะห์ และสังเคราะห์ได้ดี

๕. การเรียนรู้แบบพึ่งพา (Dependent) หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเรียนในสิ่งที่ถูกกำหนดหรือถูกบังคับให้เรียนไม่ค่อยแสดงความรู้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ ชอบอาศัยผู้สอนและคนอื่นเป็นที่พึ่งในการเรียน ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบพึ่งพา คือ

ชอบผู้สอนที่มีประเด็นการสอนที่ชัดเจน สรุปลเนื้อหาสาระการเรียนรู้ให้ มีหลักเกณฑ์และขั้นตอนการสอนที่ชัดเจน

๖. การเรียนรู้แบบอิสระ (Independent) หมายถึงรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสนใจเรียนรู้และคิดด้วยตนเอง ชอบที่จะเรียนเฉพาะเรื่องที่ตนเองคิดว่าสำคัญ และจำเป็นต่อการเรียนรู้ ชอบและมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้ และทำงานด้วยตนเองตามลำพังมากกว่าทำงานร่วมกับคนอื่น ลักษณะที่แสดงออกของผู้เรียนรูปแบบอิสระ คือมีความมั่นใจที่จะเรียนรู้และทำงานได้ด้วยตนเอง จึงชอบเรียนรู้ และทำงานคนเดียว สามารถสร้างสรรค์งานได้

๒. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (๒๕๕๑) ศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ ผลการศึกษา พบว่า นิสิตใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม เป็นอันดับแรก รองลงมา คือ แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยง ตามลำดับในการเรียนภาษาจีน และนิสิตที่มีเพศต่างกันใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกันนักศึกษาที่มีสาขาวิชาที่ต่างกัน ได้ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุด

วันดี วงศ์รัตนรักษ์ และกุลฤดี จิตตยานันต์ (๒๕๕๖) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครราชสีมา และเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามชั้นปีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า ผู้เรียนใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมือในระดับสูง รองลงมา ได้แก่ แบบพึ่งพา แบบอิสระ และแบบแข่งขัน ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงนักศึกษาใช้ในระดับน้อย เมื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้

กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบร่วมมือ และแบบมีส่วนร่วมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ๐.๐๕ นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีพฤติกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียน เช่น ทำการบ้าน ทำรายงาน อ่านหนังสือ ศึกษาค้นคว้าในห้องสมุด และซักถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ณัฏฐนุช มั่นสาคร (๒๕๕๓) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ จำแนกตามเพศ คณะวิชา และผลการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาร้อยละ ๓๕.๔๐ ไม่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นักศึกษาชอบ ร้อยละ ๑๙.๓๐ ชอบใช้การเรียนรู้หนึ่งรูปแบบ ร้อยละ ๔๕.๓๐ ชอบรูปแบบการเรียนรู้มากกว่า ๑ รูปแบบ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นักศึกษาชอบมากที่สุดสามอันดับแรก คือ การเรียนแบบกลุ่ม การเรียนด้วยการปฏิบัติในสถานการณ์ต่างๆ การฟัง ตามลำดับ นักศึกษาที่มีเพศ คณะวิชา และผลการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน

ทงศักดิ์ โสวจิตต์สตากุล (๒๕๕๔) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๓๒๐ คน จำแนกตามเพศ และสาขาวิชา ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ทั้งนี้ เพราะ การศึกษาในระดับปริญญาตรีเป็นการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยที่ผู้เรียนต้องค้นคว้า และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

จากการทำงานเป็นกลุ่มและมีการนำเสนองานที่ทำร่วมกัน ทำให้นักศึกษาได้ค้นพบตนเองเข้าใจความต้องการและทราบถึงความสามารถของตนเอง ได้รับประสบการณ์จากชีวิตจริง ได้ฝึกทักษะการคิด ทักษะการจัดการความรู้ ทักษะการแสดงออก และทักษะการทำงานอื่นๆ ร่องลงมา คือ แบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยงตามลำดับ นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด

Yeung et al. (2005) ศึกษารูปแบบการเรียนรู้และผลการเรียนรู้ของนักศึกษาปีที่ ๑ สาขาวิชาเคมีของมหาวิทยาลัยชิตนีย์พบว่ารูปแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้รูปแบบการเรียนรู้ยังสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการสอนได้ด้วย

Damavandi et al. (2011) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของนักเรียนที่ใช้รูปแบบการเรียนรู้ต่างกันโดยศึกษากับนักเรียนมัธยมในกรุงเทพมหานคร ประเทศอิหร่าน พบว่ารูปแบบการเรียนรู้มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

Chermahini et al. (2013) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาที่สองในประเทศอิหร่าน ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ รูปแบบการเรียนรู้ยังสามารถใช้คาดการณ์ผลการเรียนภาษาที่สองได้ด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. ขอบเขตของการวิจัย

๑. ด้านเนื้อหา ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวคิดเรื่องรูปแบบการ

เรียนของ Grasha and Reichmann (๑๙๗๕) ซึ่งได้จำแนกลักษณะการกระทำหรือพฤติกรรมของผู้เรียนออกเป็น ๖ รูปแบบ คือ แบบอิสระ (Independent) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) แบบร่วมมือ (Collaborative) แบบพึ่งพา (Dependent) แบบแข่งขัน (Competitive) และแบบมีส่วนร่วม (Participant)

๒. ด้านพื้นที่ ศึกษาเฉพาะมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนที่เปิดสอนสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน ๘ แห่ง ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยรังสิต

๓. ด้านประชากร ศึกษา นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ ๓ จำนวน ๑๗๔ คน ที่เรียนสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ ในปีการศึกษา ๒๕๕๘ ในมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจำนวน ๘ แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมหาวิทยาลัยรังสิต

๔. ด้านเวลา การวิจัยนี้ทำการศึกษาในภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๘

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า ๕ ระดับ (๕-rating scale questionnaire) ที่ดัดแปลงมาจาก The Grasha and Reichmann Student Learning Style Scale (1975) โดยได้รับการตรวจสอบตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน ๕ คน และทดลองใช้กับนักศึกษา ๔๐ คน ที่เรียน

ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (LH ๑๐๓) คณะ
การท่องเที่ยวและการโรงแรม มหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิต ได้ค่าความเชื่อมั่นของ
แบบสอบถามเท่ากับ ๐.๙๔๒

๓. การเก็บข้อมูล ผู้วิจัยติดต่อกับคณะ
วิชาของมหาวิทยาลัยทั้ง ๘ แห่งที่เป็นตัวอย่าง
ของการวิจัย ทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเองใน
เดือนตุลาคมถึงธันวาคม ๒๕๕๘ ได้
แบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน ๑๗๔ ชุด และ
จัดการสนทนากลุ่มย่อยในเดือนเมษายน ๒๕๕๙

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลที่เป็น
แบบสอบถามวิเคราะห์ด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความแปรปรวนทาง

เดียว ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เชิง
เนื้อหา

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาการใช้รูปแบบการเรียน
ภาษาอังกฤษ ความแตกต่างของการใช้รูปแบบ
การเรียนภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ของ
การใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษกับผลการ
เรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มีผล
การศึกษาดังนี้

๑. การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษา

ตารางค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

(n = ๑๗๔ คน)

รูปแบบการเรียน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับการใช้
แบบอิสระ	๓.๔๗	.๔๔	ปานกลาง
แบบหลีกเลี่ยง	๓.๐๘	.๔๙	ปานกลาง
แบบร่วมมือ	๓.๕๓	.๔๘	มาก
แบบพึ่งพา	๓.๖๑	.๕๓	มาก
แบบแข่งขัน	๒.๕๓	.๖๗	ปานกลาง
แบบมีส่วนร่วม	๓.๖๗	.๔๔	มาก
ภาพรวม	๓.๓๑	.๓๒	ปานกลาง

จากตาราง พบว่า นักศึกษามีการใช้
รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษ ในภาพรวมอยู่ใน
ระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =๓.๓๑) เมื่อพิจารณาในแต่ละ
รูปแบบ พบว่า นักศึกษามีการใช้รูปแบบการ
เรียนแบบร่วมมือ แบบพึ่งพา และแบบมีส่วน
ร่วมในระดับมาก

๒. การวิเคราะห์ความแตกต่างของเพศ
กับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักศึกษา สมมติฐานข้อที่ ๑ นักศึกษาที่มีเพศ
ต่างกัน ใช้รูปแบบการเรียนที่แตกต่างกัน

ตารางผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของเพศกับการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

รูปแบบการเรียน	เพศชาย		เพศหญิง		t-test	Sig.
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
แบบอิสระ	๓.๕๓	.๓๙	๓.๔๔	.๔๖	๑.๒๐๖	.๒๐๓
แบบหลีกเลี่ยง	๓.๑๗	.๔๘	๓.๐๓	.๔๙	๑.๗๒๐	.๐๘๗
แบบร่วมมือ	๓.๖๒	.๕๑	๓.๔๙	.๔๖	๑.๖๖๑	.๐๙๘
แบบพึ่งพา	๓.๕๙	.๔๐	๓.๕๙	.๔๕	.๐๔๐	.-๙๖๘
แบบแข่งขัน	๒.๖๑	.๖๓	๒.๔๙	.๖๙	๑.๑๑๑	.๒๖๘
แบบมีส่วนร่วม	๓.๖๙	.๓๘	๓.๖๕	.๔๗	.๕๒๒	.๖๐๒
รวม	๓.๓๘	.๓๑	๓.๒๘	.๓๓	๑.๘๔๒	.๐๖๗

* $p < 0.05$

จากตารางแสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของการใช้รูปแบบการเรียนของนักศึกษา ในภาพรวม พบว่า ผลการทดสอบสมมติฐาน ค่า $t\text{-test} = 1.842$ และ ค่า $\text{Sig.} = .067$ ซึ่งมากกว่า $\alpha = 0.05$ จึงปฏิเสธสมมติฐาน ดังนั้น นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีการใช้รูปแบบการเรียนที่ไม่แตกต่างกัน

๓. การทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา

สมมติฐานข้อ ๒ การใช้รูปแบบการเรียนภาษากับผลการเรียนภาษาของนักศึกษามีความสัมพันธ์กันแสดงในตาราง

ตารางผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา

(n = ๑๗๔ คน)

การใช้รูปแบบการเรียน	Chi-square Test	p-value	Contingency Coefficient	ความสัมพันธ์
แบบอิสระ	๒๑.๕๕๑*	.๐๐๐	.๓๓๒	มี
แบบหลีกเลี่ยง	๕.๒๑๒	.๒๖๖	.๑๗๑	ไม่มี
แบบร่วมมือ	.๘๓๘	.๙๓๓	.๐๖๙	ไม่มี
แบบพึ่งพา	๑.๒๑๔	.๘๗๖	.๐๘๓	ไม่มี
แบบแข่งขัน	๔.๗๖๗	.๓๑๒	.๑๖๓	ไม่มี
แบบมีส่วนร่วม	๗.๙๑๗*	.๐๑๙	.๒๐๙	มี
รวม	๒.๔๗๘	.๒๙๐	.๑๑๘	ไม่มี

* $p < 0.05$

จากตาราง พบว่า ผลการทดสอบความสัมพันธ์พบว่า ในภาพรวมการใช้รูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา

เมื่อพิจารณาในแต่ละรูปแบบการเรียนพบว่า การใช้รูปแบบการเรียนแบบอิสระและ

แบบมีส่วนร่วมของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Contingency Coefficient) เท่ากับ ๐.๓๓๒ และ ๐.๒๐๙ รายละเอียดแสดงผลการทดสอบความสัมพันธ์แสดงไว้ในตาราง

ตารางผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนแบบอิสระกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา

(n=๑๗๔คน)

ผลการเรียน	รูปแบบอิสระ(%)			Chi-square Test	p-value	Contingency Coefficient
	มาก	ปานกลาง	น้อย			
สูง	๖๘.๖	๓๑.๔	๐	๒๑.๕๕๑*	.๐๐๐	.๓๓๒
ปานกลาง	๕๒.๑	๔๗.๙	๐			
ต่ำ	๒๓.๓	๗๒.๑	๔.๗			

จากตาราง พบว่า การทดสอบความสัมพันธ์การใช้รูปแบบการเรียนแบบอิสระกับผลการเรียนภาษาของนักศึกษา พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Contingency Coefficient) เท่ากับ ๐.๓๓๒

นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูงจะใช้รูปแบบการเรียนแบบอิสระมากกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับปานกลางและระดับต่ำ ในขณะที่นักศึกษาที่มีผลการเรียนระดับต่ำจะใช้รูปแบบการเรียนแบบอิสระในระดับปานกลาง

ตารางผลการทดสอบความสัมพันธ์ของการใช้รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมกับการเรียนภาษาของนักศึกษา

(n=๑๗๔คน)

ผลการเรียน	แบบมีส่วนร่วม (%)			Chi-square Test	p-value	Contingency Coefficient
	มาก	ปานกลาง	น้อย			
สูง	๘๐	๒๐	๐	๗.๙๑๗*	.๐๑๙	.๒๐๙
ปานกลาง	๖๙.๘	๓๐.๒	๐			
ต่ำ	๕๑.๒	๔๘.๘	๐			

จากตาราง พบว่า การทดสอบความสัมพันธ์การใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมกับการเรียนภาษาของนักศึกษา พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Contingency Coefficient) เท่ากับ ๐.๒๐๙

นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูง ปานกลาง และต่ำ จะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในระดับมาก แต่นักศึกษาที่มีผลการเรียนในระดับสูงจะใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในสัดส่วนที่มากกว่า(ร้อยละ ๘๐) นักศึกษาที่มีผลการเรียนปานกลาง (ร้อยละ ๖๙.๘) และนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ (ร้อยละ ๕๑.๒)

อภิปรายผลการวิจัย

การใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบฟังพา และแบบมีส่วนร่วมในระดับมาก ส่วนรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ แบบหลีกเลี่ยงและแบบแข่งขันนั้นได้รับการใช้ในระดับปานกลาง นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน ใช้รูปแบบการเรียนรู้ในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๕

การที่นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบฟังพา และแบบมีส่วนร่วมในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากนั้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของ วันดี วงศ์รัตนรักษ์ และกุลฤติ จิตตยานันต์ (๒๕๕๖) ศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี จักรีน และเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามชั้นปีและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ผู้เรียนใช้

รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมือในระดับสูง รองลงมาได้แก่ แบบฟังพา แบบอิสระ และ ทนงศักดิ์ โสวจิตสตากุล (๒๕๕๔) ศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมา คือ แบบฟังพา แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบแข่งขัน และแบบหลีกเลี่ยงตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษให้ความร่วมมือกับผู้สอน ชอบการสอนที่ผู้สอนให้ประเด็นการสอนที่ชัดเจนและสรุปเนื้อหาการสอนให้ ชอบเข้าชั้นเรียน ชอบทำงานและทำกิจกรรมในชั้นเรียนร่วมกับเพื่อนมากกว่าทำงานคนเดียว สอดคล้องกับทฤษฎีของ Grasha and Reichmann (1975) ที่ว่าการที่ผู้เรียนเข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ นั้นนอกจากจะได้เรียนรู้หลักการทางภาษาแล้ว ยังเป็นกระบวนการในการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยมีผู้สอนคอยให้คำแนะนำแก้ไขให้

นักศึกษาที่มีเพศต่างกันใช้รูปแบบในการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของกนกพร ศรีญาณลักษณ์ (๒๕๕๑) ศึกษาและเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ ผลการศึกษา พบว่า นิสิตที่มีเพศต่างกันใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน และณัฐนุช มั่นสาคร (๒๕๕๓) ศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เป็นเพราะ นักศึกษาที่เรียนสาขาภาษาอังกฤษนั้นจะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย (๖๖.๓:๓๓.๗) จึงอาจจำเป็นต้องปรับ

พฤติกรรมและรูปแบบการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียนส่วนใหญ่ เพื่อให้การเรียนรู้ของตนบรรลุเป้าหมายได้

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Yeung et al. (2005), Su (2007) และ Damavandi et al. (2011) ที่ผลของงานวิจัย พบว่า รูปแบบการเรียนรู้มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และ Chermahini et al. (2013) กล่าวไว้ว่า รูปแบบการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และรูปแบบการเรียนรู้ยังสามารถใช้คาดการณ์ผลการเรียนภาษาที่สองได้

ผลจากการสนทนากลุ่มย่อยที่น่าสนใจคือนักศึกษาใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมแบบร่วมมือ และแบบพึ่งพาในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นเพราะได้เรียนรู้เนื้อหาวิชาเพิ่มเติมจากผู้สอน ได้แสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้อื่น ได้แสดงออกในรูปกิจกรรมการเรียนรู้ ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กับนักศึกษาคนอื่น รู้สึกสนุกสนานในระหว่างที่เรียน และได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้วย

ดังนั้น กระบวนการจัดการเรียนการสอนควรให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบ ดังที่ Groot (1991) กล่าวว่า ผู้เรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นเมื่อได้รับการสอนที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ของตน

บรรณานุกรม

- กนกพร ศรีญาณลักษณ์. (๒๕๕๑). รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา. **วารสารศึกษาศาสตร์**, ๑๙(๓): ๑๕-๒๕.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๕๔). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๔**. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๕๑). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑**. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว.
- กองวิจัยทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๕๔). **กลวิธีการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับวิธีการเรียน**. กรุงเทพมหานคร: ครูสภาลาดพร้าว.
- ณัฐนุช มั่นสาคร. (๒๕๕๓). **ภูมิหลังและรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันของนักศึกษา มหาวิทยาลัยกรุงเทพ**. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ทงศักดิ์ โสวัจสสตากุล. (๒๕๕๔). รูปแบบการเรียนรู้นักศึกษาปริญญาตรีคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. **วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม**. ๑๐(๒): ๒๗๓-๒๘๑.
- ชนวรรณ สินประเสริฐ. (๒๕๕๖). **การเรียนรู้เพื่อการจัดการวาระสุดท้ายของชีวิต**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์ดุซงึบบัณฑิต. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วันดี วงศ์รัตน์และกุลฤดี จิตตยานันท์. (๒๕๕๖). **รูปแบบการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต**. นครราชสีมา: วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนีจกริรัช.
- สถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ (๒๕๕๕๓-๒๕๕๖). **รายงานผลสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา ๒๕๕๕ -๒๕๕๖**. (๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๙), แหล่งข้อมูล: <http://www.niets.or.th/>
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ. (๒๕๕๗). **มองสถิติและตัวชี้วัดทางการศึกษา**. เอกสารอิเล็กทรอนิกส์ ๑ (๗).
- สุวิชัย โกศัยยะวัฒน์. (๒๕๕๗). การพัฒนาประเทศในสมัยรัชกาลที่ ๔: การวางรากฐานเพื่อก้าวจากสังคมจารีตลัทธิสู่สังคมพลวัตของสยาม. **วารสารศึกษาศาสตร์**. ๑๖ (๑): ๒๙-๔๕.
- Block, E. (1986). The Comprehension Strategies of Second Language Readers. **TESOL Quarterly**, 20, 163-494.
- Chermahini, S., Ghambari, A. & Ghambari, M. (2013). Learning Styles and Academic Performance of Students in English as a Second Language Class in Iran. Bulgaria. **Journal of Science and Education Policy**, 7(2).
- Crystal, D. (2003). **English as a Global Language**. 2nd Ed.. Cambridge: Cambridge University Press.
- Damavandi, Alireza Jilardi, Mahyuddin Rahil, Elias Habibah, Daud Shafee Mohd and Shabani
- Grasha, A. & Reichmann, S. (1975). **Workshop Handout on Learning Styles**. Ohio: Faculty Resource, University of Cincinnati.

- Grout, C. M. (1991). An Assessment of the Relationship between Teacher Teaching Style and Student Learning Style with Relation to Academic Achievement and Absenteeism of Seniors in a Rural High School in North Central Massachusetts. Massachusetts: Dissertation.
- Jafar. (2011). Academic Achievement of Students with Different Learning Styles. International. **Journal of Psychological Studies**. 3(2), 196-192.
- McGroarty, M. and Oxford, R.L. (1990). **Language Learning Strategies: An Introduction and Two Related Studies**. Newbury Park: Sage Publication.
- Mehraj Ahmad Bhat. (2014). Understanding Learning Styles of Secondary School Students in Relation to certain Variables. **Asian Journal of Multi Discipline**. 2(11) November.
- Yeung, A., Read. J. and Schmid. S. (2005). **Students' Learning Styles and Academic Performance in First Year Chemistry**. Sydney: The University of Sydney.